

Saarna Puerto de la Cruzissa 27.10.2018

Äsken kuultu evankeliumi on vaarallinen, sillä se on usein ymmärretty väärin. Pahimmillaan kristityn esikuvaksi on tullut kaiken anteeksiantava, toisten hyväksikäytön nöyrästi kantava uhri. Kunnan uskova on kristitty, joka valittamatta suostuu kynnyksmatoksi. Mattoon saavat toiset pyyhkiä likansa ja pahan olonsa.

Työpaikoilla ja lähi-ihmissuhteissa, perheessä ja suvuissa näitä kipeitä tarinoita on eletty todeksi ja eletään yhä. Ei kolkko itsensä rankaiseminen uhriutumalla ole sitä kristillisyyttä, johon Jeesus meitä kutsuu.

Kun Jeesus kohottaa antamaan anteeksi, on muistettava, että kuka kehotuksen antaa. Kehotuksen antaa Herramme ja Vapahtajamme, joka väsymättä ja rohkeasti aina puolusti elämän särkemiä, erilaisuutensa takia hyljeksittyjä ja maahan painettuja

Mistä siis oikein on kysymys siinä anteeksiantamisessa, johon Raamattu meitä kehottaa?

Ehkä parhaiten koko anteeksiantamisen ja anteeksipyytämisenkin maisemaa avaa oman kirkkomme löytö lain ja evankeliumin oikeasta erottamisesta. Jumalan kasvojen edessä laki vaati oikeutta, totuutta ja rakkautta. Toisten hyväksikäyttämisen uhrin pitäisi löytää lain miekasta voimaa omalle taistelulle ihmisarvoisen ja hyvän elämän puolesta. Joskus kunnan kristitylläkin voi vaatia vuosien maallisen terapian, että hän löytää itsensä arvokkaana ja rakastettuna Jumalan kuvana, joka voi myös puolustaa omaa arvoaan.

Mutta useimmille meistä Jumalan lain puhuttelussa viipyminen merkitsee oman kovuuden, ylpeyden ja itseriittoisuuden riisumista. Kun elämä eri tavoin meitä riisuu omasta erinomaisuudesta, Jumalan työpajassa meitä valmistellaan hänen tahtonsa mukaisen anteeksipyytäjän ja anteeksiantajan paikalle. Uskomme ytimessä on luottamus siihen, että hyvän Vapahtajan rakkaus sulkee syliinsä syntisen ja elämän murjoman matkalaisen, vaikka emme osaisi muuta kuin parkaista "Herra armahda minua vaivaista syntistä".

Evankeliumin ydintä kuvaa mielestäni mainiosti oma kokemukseni perheemme alkua ajoilta. Kolmivuotias tyttömme oli kiivennyt syliini ja kiehnännyt siinä aikansa. Sitten Reetan pää nousee ja kääntyy minua kohti: Iskä, sä haiset pahalta, mutta mä tykkään susta!". Jumala tuntee tuoksumme, piintyneet, elämän tartuttamat pahat hajumme. Nekin hajut, jotka eivät millään pesuilla ota lähteäkseen.

Kristittyinä me saamme takertua siihen toivoon, jossa Jumala katsoo meitä Kristuksen ristin lävitse. Pahat, kiusalliset hajumme väistyvät siellä, missä Kristuksen tuoksu leviää. Armahtamisen ja rakkauden tuoksu.

Kristittyinä eläminen on jatkuvaa, jokapäiväistä asettumista Kristuksen eteen, tykö ja viereen, niin kuin monien kiusojen mies Ukko-Paavo Ruotsalainen kehotti. Tällä paikalla aavistellaan ja opetellaan suurta ihmettä: aidon, sydämestä lähtevän anteeksipyyttämisen ja antamisen elämää parantavaa voimaa. Useinkaan ne hetket eivät ole mitään näyttäviä, dramaattisia tapahtumia.

Ne voivat tapahtua vaikkapa pitkässä avioliitossa, jossa vuosikymmenet luonteensa kipupisteillä ja kuhmuilla taistelleet aviopuolisot kantavat toistensa puutteita arjessa.

Kun meitä riisutaan elämän ja Jumalan koulussa, kovuus ja armottomuus väistyvät. Laupeus, myötätunto ja armollisuus kasvavat siellä, missä oivallus iskee: minäkin, pahanhajuinen olen saanut paljon anteeksi! Ja minä kovapäinen ja aina oikeassa oleva pohjalainenkin tarvitsen anteeksiantoa. Jos jään kovuuteni ja armottomuuteni vangiksi, ei Jumalankaan anteeksianto saavuta kivellä ja jäällä ympäröityä sieluani. Jeesuksen herättelyä ei tarvita vain lähisuhteissa. Herättely voi olla tarpeen työpaikoilla tai naapuruus- ja ystävyys-suhteissa. Eikä taida olla aivan tavatonta, että kristityt seurakunnassakin riitelevät, loukkaavat, vähättelevät ja puhuvat pahoja.

Siinä, jos missään on parannuksen tekemisen paikka! Kenen on pyydetävä anteeksi, kenen ja koska on annettava anteeksi? Näitä sielunpaineja on Jumalansa tahtoa kyselevän käytävä joskus sielu vereslihalla.

Anteeksiannon salaisuus voi tulla vastaan myös siellä, missä turhaan anteeksipyyntöä odottanut ei halua enää jäädä katkeruutensa vangiksi. Kreikankielinen sana afesis merkitseekin mm. irti päästämistä.

Jumalan koulussa meitä viedään herkkyysohjelmaan näkemään miten hauraita ja helposti särkyviä me olemme toistemme käsissä. Eihän nämä asiat helppoja ole. Meidän anteeksiannoissamme ja pyynnöissämme on mukana koko mielen monimutkainen rakenne. Mutta kun Pyhä Henki lakkaamatta kirkastaa Kristusta, syntisten Vapahtajaa, päivän evankeliumikaan ei enää kuulosta uhkaukselta.

Hyvä kirkkovieras. Eräs runoilija tutkisteli tekstissään elämäänsä ja päätyi huimaan lopputulokseen: Armosta kyhäty koko mies! Armosta kyhäty koko mies!